

'Lekkage - water in de bilge'

Begin mei was het weer zover - het voorjaar lonkt - de tewaterlating van mijn ONJ. Alles zag er weer 'spic en span' uit - het polyester als een spiegel glimmend in de zon. Mark, de werfbaas, manoeuvreerde met zijn tractor de hydraulische trailer onder mijn bok. Even liften en de boot kon naar buiten gereden worden - tot onder de kraan.

Ik sta altijd met bewondering te kijken hoe Mark met zijn tractor trailer met schip de goede weg in weet te manoeuvreren tussen alle nog op de wal staande schepen door. Wat dat betreft is het nog een vrij ouderwetse manier van werken. Elders loopt de bestuurder naast de trailer combinatie - met op zijn buik een elektronisch apparaat, waarop hij middels diverse knoppen - joysticks etc. commando's aan de trailer combinatie geeft. Ongelooflijk wat een techniek. In mijn winterstalling gaat het er nog wat nostalgisch aan toe - maar ook dit heeft zo zijn bekoring.

Twee singles worden uitgerold en aan de haken van het bovenhangende rek gehangen. Daarna worden de singles omhoog getrokken - tot strak onder de romp. Voor deze techniek is Mark al wat meer gemoderniseerd en bedient de kraan op afstand. Met de zwaaiboom belandt het schip boven het water en kan zakken. Maar niet verder dan dat de boot net drijft - eerst moeten nog even de afsluiters gecontroleerd worden op lekkage, vooral kogelafsluiters willen na een winter met vorst nog weleens breuk vertonen. Maar in mijn geval is alles volkomen droog en kan het bovenhangende rek zakken en de singles afgehaakt worden. Ik sta op de voorpunt en haak de voorste single af - draai me om en loop door het gangboord naar de kuip. Maar halverwege verlies ik mijn evenwicht en plons zo achteruit het water in. Bovengekomen merk ik direct dat mijn bril verdwenen is - het brillentouwtje lag klaar in de kajuit, maar het was er nog niet van gekomen het aan mijn bril te bevestigen - een aanzienlijke schadepost. Bij mijn inboedelverzekering en ook de bootverzekering is een bril uitgesloten. Aaltje met de buurman, die ons naar Waalwijk heeft weggebracht, zagen het gebeuren vanaf de kant met de schrik aan. Mark assisteerde met het neerlaten van de zwemtrap en was ik snel aan boord. De ziekte van Parkinson belemmerde het op zij lopen - helaas. Een extra rit naar huis voor droge kleren was de volgende stap.

Na enige tijd kon ik me weer in droge kleren hijsen - de sluis van onze aankomst verwittigd en konden we daarna de Maas stroomopwaarts varen naar de thuishaven in Kerkdriel - een twee uur varen. Aangekomen in de haven nog even zoeken naar mijn box en dan kunnen we vastmaken. Nog even checken naar lekkage van de motor - geen lekkage, maar met mijn blik gericht op de bilge, wel een spiegel van water waarin ik keek. Met de lenspomp leeggepompt - toch een 15 liter water. En dat terwijl ik geheel geen water had ingenomen en alles nog 'winterklaar' was. Ra, ra waar kwam dat water vandaan - motor gecheckt - schroefas afdichting - impeller - afsluiters - boiler - koelwaterslangen - ik had het vermoeden dat de uitlaatslang poreus was. Toch maar een deskundige geraadpleegd. Na een half uur was zijn conclusie dat de lekkage van onderaf kwam, namelijk de buitenkant van de schroefaskoker.

De lekkage in de dagen daarna was ongeveer een halve liter per etmaal - dus aanmerkelijk minder dan in eerste instantie. Dit heeft zijn oorzaak dat ook polyester in zekere mate vocht opneemt, uitzet en daardoor de lekkage afneemt. Om zo het vaarseizoen met lekkage te beginnen zinde me niet. Dus een afspraak met Mark gemaakt, mijn vertrouwde baas voor de winterstalling. De dag na Pinksteren weer naar Waalwijk gevaren. Op tweede Pinksterdag had ik mijn auto alvast in Waalwijk neergezet en ging met de vouwfiets terug - een 23 km. Na 20 km leidde het fietspad door een tunneltje en maakte

een ruime bocht naar rechts. De trottoirband was net een magneet en kwam ik met het voorwiel tegen de band met gevolg een duikeling - de tweede waarschuwing inzake complicaties met mijn balans. Met een kapotte knie legde ik de laatste kilometers naar huis af.

De volgende dag werd de boot weer uit het water getakeld - benieuwd of de diagnose van de deskundige juist zou blijken te zijn.

Mark wrikte aan de schroefas en ja hoor - aan de buitenkant van de schroefaskoker werd het water

tussen polyester en koker uit het laminaat geperst. De boot werd naar binnen gereden en kon de eerste paar weken drogen. Dus uitstel van het vaarseizoen.

Nu had ik al een aantal jaren last van water in de bilge - maar wie heeft dat niet.

Het was de hoeveelheid water die me nu wel deed besluiten er iets aan te doen.

Na twee weken drogen begon Mark het polyester tegen de schroefaskoker weg te slijpen.

Na een deel te hebben weg gehakt kwam er aan de onderkant een gat te voorschijn.

Mijn 'inbussleutel' verdween er in zijn geheel in - zie foto's.

Ik ben er van overtuigd dat het ontstaan van deze lekkage niet van vandaag of gisteren is. Het moet wel degelijk bij de bouw van het schip er zijn ingeslopen. De waarde van een CE-keuring op grond van de sleuf in het polyester nabij de buitenkant van de schroefaskoker roepen bij mij twijfels op. Na nog een derde week drogen van het laminaat heeft Mark de sleuven geïnjecteerd met epoxy en verder met verdikte epoxy in model gebracht en als laatste van antifouling voorzien.

